

Islams pelare

Islam vilar på fem pelare som Profeten, frid vare med honom, förklarade i sitt ord: *"Islam är byggt på fem: vittnesbördet om att det inte finns någon gud utom Gud och att Muhammed är Guds sändebud, att förrätta bönen, betala allmosan, valfärda och fasta i ramadan"* (Bukhari 8).

Islam är tro och lag – Gud och Hans sändebud har i den förklarat det tillåtna och det förbjudna, moralen och sederna, dyrkan och mellanhavanden, rättigheter och skyldigheter samt uppståndelsens scener. När Gud fullkomnade denna religion genom Sin sändebud valde Han den som livsväg för hela mänskligheten till Domedagen: *"Idag har jag fullkomnat er religion åt er och fullbordat Min välsignelse över er och godkänt islam som er religion"* (Bordet 5:3).

Här följer islams pelare och grundvalar som den vilar på:

Den första pelaren: De två vittnesbörden

Att människan tror att Gud ensam är Herren, Ägaren, den Styrande, Skaparen och Försörjaren, och tillerkänner Honom alla de sköna namnen och de upphöjda egenskaperna som Han har tillerkänt Sig själv eller som Hans sändebud har tillerkänt Honom. Och att hon tror att Gud ensam är värdig dyrkan – ingen annan. Som Han, den Upphöjde, säger: *"Himlarna*

och jordens Skapare – hur skulle Han ha ett barn när Han inte har någon maka? Han skapade allt och Han vet allt. Det är Gud, er Herre – det finns ingen gud utom Han, alltings Skapare – dyrka Honom” (Boskapen 6:101-102).

Vidare att människan tror att Gud sände Sin sändebud Muhammed, frid vare med honom, uppenbarade Koranen för honom och befalld honom att förmedla denna religion till alla människor. Och att hon tror att kärlek till Gud och Hans sändebud och lydnad mot dem är obligatorisk för var och en, och att kärlek till Gud inte förverkligas annat än genom att följa Hans sändebud: *”Säg: Om ni älskar Gud, följ mig – Gud ska älska er och förlåta er era synder”* (Familjen Imran 3:31).

Den andra pelaren: Bönen

Att människan tror att Gud har gjort det obligatoriskt för varje myndig och förnuftig muslim att förrätta fem böner om dagen och natten i ett tillstånd av renhet – hon står då inför sin Herre varje dag, ren och ödmjuk, tackar Gud för Hans välsignelser, ber Honom om Hans nåd, söker förlåtelse för sina synder, ber om paradiset och söker skydd hos Honom mot elden.

De obligatoriska bönerna under dagen och natten är fem: gryningsbön (*fajr*), middagsbön (*zuhr*), eftermiddagsbön (*asr*), solnedgångsbön (*maghrib*) och kvällsbön (*isha*). Därtill finns frivilliga böner som nattbönen, tarawih-bönen och förmiddagsbönen (*duha*).

Bönen – obligatorisk eller frivillig – uttrycker uppriktig vändning till Gud ensam i alla angelägenheter. Gud befalld alla troende att bevara den i gemenskap: *”Bevara bönerna och middagsbönen, och stå upp inför Gud i ödmjukhet”* (Kon 2:238).

De fem bönerna är obligatoriska för varje muslimsk man och kvinna varje dag och natt: *”Bönen är föreskriven för de troende på bestämda tider”* (Kvinnorna 4:103).

Det finns ingen plats i islam för den som lämnar bönen. Den som medvetet lämnar den har begått otro, som Han, den Upphöjde, säger: *”Vänd er ångrande till Honom, frukta Honom, förrätta bönen och var inte bland dem som sätter andra vid Guds sida”* (Byzantinerna 30:31).

Islam vilar på samarbete, broderskap och kärlek, och Gud har föreskrivit

samling till bönerna och annat för att förverkliga dessa dygder. Profeten, frid vare med honom, sade: *"Gemensam bön är tjugosju grader överlägsen ensambönen"* (Muslim 650).

Bönen är ett stöd för tjänaren i svårigheter och trångmål: *"Sök hjälp i tålamod och bön – och det är tungt utom för de ödmjuka"* (Kon 2:45).

De fem bönerna utplånar synder. Profeten, frid vare med honom, sade: *"Om det flöt en flod vid en av ers dörr och han badade i den fem gånger om dagen – skulle det finnas någon smuts kvar på honom?" De sade: "Nej." Han sade: "Det är liknelsen med de fem bönerna – Gud utplånar med dem synderna"* (Muslim 677).

Bönen i moskén är en orsak till att träda in i paradiset. Profeten, frid vare med honom, sade: *"Den som beger sig till moskén på morgonen eller kvällen – Gud bereder för honom en plats i paradiset varje gång han gör det"* (Muslim 669).

Bönen förenar tjänaren med hans Skapare och var ögonfröjden för Guds sändebud, frid vare med honom. När något oroade honom flydde han till bönen – samtalade med sin Herre, bad Honom, sökte förlåtelse och bad om Hans nåd.

Bönen med ödmjukhet och underkastelse för muslimen närmare sin Herre och avhåller från det skamlösa och förkastliga: *"Recitera vad som uppenbaras för dig ur Boken och förrätta bönen – bönen avhåller från det skamlösa och förkastliga"* (Spindeln 29:45).

Den tredje pelaren: Allmosan (zakat)

Gud skapade människorna olika i utseende, karaktär, kunskap, arbete och försörjning – Han gjorde bland dem den rike och den fattige, för att pröva den rike med tacksamhet och den fattige med tålamod.

Eftersom de troende är bröder, och broderskap vilar på medkänsla, välgärning, godhet, kärlek och barmhärtighet, har Gud gjort det obligatoriskt för muslimerna att betala allmosa som tas från de rika och ges till de fattiga: *"Tag av deras egendomar en allmosa som renar dem och helar dem"* (Ångern 9:103).

Allmosan renar egendomen och låter den växa, renar själarna från snålhet

och girighet, stärker kärleken mellan rika och fattiga, skingrar avund och skapar trygghet och gör samfundet lyckligt.

Gud har gjort det obligatoriskt att betala allmosa för den som äger ett minsta belopp (*nisab*) under ett fullt år – av guld, silver och handelsvaror är det en fjärdedels tiondel, medan skördar och frukter ger en tiondel om de bevattnas utan kostnad och en halv tiondel om de bevattnas med kostnad vid skörden. För boskap finns detaljerade regler i rättsböckerna. Den som betalar den – Gud utplånar hans synder, välsignar hans egendom och sparar en stor belöning åt honom: *”Förrätta bönen och betala allmosan – det goda ni sänder framför er ska ni finna hos Gud”* (Kon 2:110).

Att vägra betala allmosan drar olyckor och ont över samfundet. Gud hotade den som undanhåller den med smärtsamt straff på Domedagen: *”De som hopar guld och silver och inte spenderar det på Guds väg – bådka dem ett smärtsamt straff. Den dag det hettas upp i helvetets eld och deras pannor, sidor och ryggar bränns med det: ’Det är det ni hopade åt er – smaka på det ni hopade!’”* (Ångern 9:34–35).

Att ge allmosan i det fördolda är bättre än att ge den öppet inför människor: *”Om ni visar era allmosor – det är bra. Men om ni döljer dem och ger dem till de fattiga – det är bättre för er”* (Kon 2:271).

När muslimen betalar allmosan får den bara användas till vad Gud har nämnt: *”Allmosorna tillhör de fattiga och behövande, de som administrerar dem, de vars hjärtan ska vinnas, för frigivning av slavar, de skuldsatta, på Guds väg och för resanden – en plikt från Gud”* (Ångern 9:60).

Den fjärde pelaren: Ramadanfastan

Fastan innebär att avhålla sig från det som bryter fastan – mat, dryck och samlag – från gryningen till solnedgången med avsikt att fasta.

Tålmodet förhåller sig till tron som huvudet till kroppen. Gud har gjort fastan obligatorisk för detta samfund en månad om året, för att de ska frukta Gud, undvika det Han förbjudit, vänja sig vid tålmod, tygla de lägre begären, tävla i frikostighet, generositet, samarbete, empati och barmhärtighet: *”O ni som tror! Fastan är föreskriven för er, liksom den föreskrevs för dem som kom före er, så att ni kanske fruktar Gud”* (Kon

2:183).

Ramadan är en stor månad – Gud uppenbarade Koranen i den, goda gärningar och allmosor och dyrkan mångdubblas i den, och i den finns Maktens natt, bättre än tusen månader. Himmelens portar öppnas, helvetets portar stängs och djävlarerna fjättras.

Gud har gjort ramadanfastan obligatorisk för varje myndig och förnuftig muslim, man och kvinna: *”Ramadans månad, i vilken Koranen uppenbarades som vägledning för människorna och tydliga bevis på vägledningen och åtskillnaden – den av er som ser månaden ska fasta den. Den som är sjuk eller på resa ska fasta ett annat antal dagar. Gud vill er lätthet och vill er inte svårighet”* (Kon 2:185).

Fastans belöning är stor hos Gud. Profeten, frid vare med honom, sade: *”Varje Adams barns handling mångdubblas – en god gärning med tio gånger dess like, upp till sjuhundra gånger. Gud den Mäktige och Majestätiske sade: ’Utom fastan – den är Min och Jag belönar den. Han avhåller sig från sina begär och sin mat för Min skull’”* (Muslim).

Den femte pelaren: Vallfärden (hajj)

Gud har gett muslimerna en böneriktning (*qibla*) de vänder sig mot i bön och åkallan var de än befinner sig – det Ärevördiga huset i Mecka: *”Vänd ditt ansikte mot den heliga moskén, och var ni än är, vänd era ansikten mot den”* (Kon 2:144).

Eftersom muslimernas länder är vitt skilda och islam kallar till samling och ömsesidigt lärande, liksom till samarbete i det goda och gudsfruktan, förmanande till sanningen, kallelse till Gud och vördnad för Guds riter – har Gud gjort det obligatoriskt för varje myndig, förnuftig och kapabel muslim att besöka Hans Ärevördiga hus, krets runt det och utföra vallfärdsriterna som Gud och Hans sändebud har förklarat: *”Gud har rätt på människorna att vallfärda till huset – den som förmår ta sig dit”* (Familjen Imran 3:97).

Vallfärden är en säsong där muslimernas enhet, styrka och ära uppenbaras – Herren är en, Boken är en, sändebudet är ett, samfundet är ett, dyrkan är en och kläderna är en.

Vallfärden har etiska regler och villkor som muslimen måste följa – att

bevara tungan, hörseln och synen från det Gud förbjudit, uppriktighet i avsikten, renhet i utgifterna, att pryda sig med ädel karaktär och undvika allt som fördärvar valfärden av oanständighet, syndighet och gräl:

"Valfärden sker under kända månader - den som åtar sig valfärden i dem ska avhålla sig från oanständighet, syndighet och gräl under valfärden" (Kon 2:197).

När muslimen utför valfärden på rätt religiöst sätt, uppriktig för Gud, är den ett försonande för hans synder. Profeten, frid vare med honom, sade:

"Den som valfärdar för Guds skull och inte begår oanständighet eller syndighet återvänder som den dag hans moder födde honom" (Bukhari 1521).

Gud vet bäst.